

דנ"פ 1037-07-25 - מחמד מחאמיד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 1037-07-25

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית

המבקש: מחמד מחאמיד
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית
המשפט העליון (כב' השופטים יוסף אלרון, אלכס
שטיין וחאלד כבוב) בעפ"ג 20136-11-24 מיום
19.6.2025
בשם המבקש: עו"ד עלא תלס

החלטה

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה בעפ"ג 20136-11-24 מיום 19.6.2025 (השופטים י' אלרון, א' שטיין וח' כבוב) (להלן: פסק הדין), שבו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דין שניתן בעניינו בבית המשפט המחוזי בחיפה.

1. בפברואר 2023 הוגש נגד המבקש ואדם נוסף (להלן: מוסלח) כתב אישום שייחס להם עבירות ביטחון. לפי עובדות כתב האישום המתוקן שהוגש בהליך, מוסלח שיתף את המבקש בקשר שנרקם בינו ובין פעילי חמאס, אשר ביקשו ממוסלח לבצע פיגוע טרור נגד אזרחים יהודים. בשלב מסוים החליטו המבקש ומוסלח להתנתק מהפעילים ולבצע בעצמם פיגוע נגד חיילים. השניים ביצעו פעולות שונות לצורך מימוש תכניתם, אך לא הצליחו להוציאה אל הפועל לפני שנעצרו.

המבקש והמשיבה הגיעו להסדר טיעון פתוח, שבמסגרתו הודה המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם גם שבין הימים 10-17 בדצמבר 2022 ניסה מוסלח ליצור קשר עם המבקש, אך המבקש לא ענה לו, והשניים לא שוחחו עד למעצרו של מוסלח בסוף דצמבר 2022.

2. המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר למעשה טרור של ביצוע רצח בנסיבות מחמירות, נשיאה והובלת נשק, ירי מנשק חם, והכנה למעשה טרור של רצח בנסיבות מחמירות - ונגזרו עליו 9 שנות מאסר בפועל. בהמשך הגיש המבקש ערעור על גזר הדין וביקש לחזור בו מהודאתו. זאת, כנטען, עקב טעות משפטית של בא-כוח המבקש בהליך בבית משפט קמא; לפי הנטען, למרות שהמבקש התחרט וניתק קשר עם מוסלח לפני מעצרו, הוא לא טען לפטור זה בבית משפט קמא מכיוון שסבר בשוגג כי הפטור אינו חל בעבירות הכנה למעשה טרור.

3. בית משפט זה דחה את ערעורו של המבקש פה אחד (השופט י' אלרון בהסכמת השופטים א' שטיין וח' כבוב). השופט אלרון הדגיש כי חזרה מהודאה שניתנה במסגרת הסדר טיעון תתאפשר רק במקרים חריגים; כי הנטל הכבד להוכחת עילה לכך רובץ על כתפי הנאשם; וכי בקשה שכזו תיבחן בקפידה יתרה כשהיא מועלית בערעור לאחר מתן גזר הדין, וזאת נוכח החשש לניסיון טקטי מצד הנאשם. בהמשך לכך נקבע כי עניינו של המבקש אינו נמנה עם המקרים החריגים הללו, וכי טענותיו "נעדרות כל אחיזה בחומר הראיות, ואף אינן מתיישבות עם הגיונם של דברים" (בפסקה 12 לפסק הדין). השופט אלרון עמד על חלקו של המבקש בפרשיה, וקבע כי עובדות כתב האישום המתוקן אינן מגלות ולו ראשית ראיה לחרטה מצדו. למעשה, כך צוין, "מפורש בכתב האישום המתוקן כי השניים לא הצליחו להוציא את תכנית הפיגוע נגד החיילים, בין היתר 'מאחר שלא הצליחו להשיג את המכונית לפיגוע' (שם). בנוסף נקבע כי הודאת המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן שומטת את הבסיס תחת השגותיו על המעורבות שיוחסה לו בניסיון להשיג את המכונית. זאת, מכיוון שבכתב האישום המתוקן צוין במפורש ששני הנאשמים פעלו "בצוותאחדא" לאיתור מכונית ולרכישתה. בהקשר זה הודגש:

"אמנם הצדדים הסכימו בהסדר הטיעון כאמור כי [המבקש - י"ע] לא השיב לשיחותיו של מוסלח בשלב מסוים, ככל שכתב האישום לא תוקן במפורש בהקשר זה, כמו גם הסדר הטיעון אינו מבהיר התרחשות זו - אין לנו אלא להסתמך על לשונו המפורשת של כתב האישום המתוקן [...]. יתרה מזו, עיון בהסכמות הצדדים מלמד כי ההסכמה כאמור נכתבה ביחס לטיעונים לעונש, ולא ביחס להתרחשות העובדתית כפי שסוכמה בכתב האישום המתוקן, ושבה הודה [המבקש - י"ע]" (בפסקה 13 לפסק הדין).

4. על רקע זה קבע בית המשפט כי המבקש, "אשר היה מיוצג כדבעי בהליכים הקודמים, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, לאחר שעמל על תיקונו והתאמתו במשך מספר ישיבות עם ב"כ המשיבה" - וכי בנסיבות אלו אין הצדקה לחזרתו מההודאה (שם, בפסקה 14). לבסוף נקבע כי אין הצדקה להתערבות בעונש שנגזר על המבקש.

5. בבקשה שלפניי נטען כי ראוי לקיים דיון נוסף ב"שאלת משמעותה ונפקותה של 'הודאה מסויגת' בעובדות כתב האישום המתוקן" - סוגיה שלגביה, כך לטענת המבקש, נקבעה הלכה חדשה בפסק

הדין, למרות שהיא לא נדונה ואף לא הוזכרה בו. המבקש מסביר כי בדיון שהתקיים בבית משפט קמא עובר להרשעתו, ציין בא כוחו כי "הודאת [המבקש - י"ע] מסוייגת לכך שיטען כי החל מ-10/12/22 [...] פעל [המבקש - י"ע] להתרחק מ[מוסלח - י"ע]" (פרוטוקול דיון בבית המשפט המחוזי מיום 15.7.2024, בעמ' 177 ש' 30-31). המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי ובית משפט זה התעלמו מהסתייגות זו, והסתמכו רק על לשון כתב האישום המתוקן. עקב כך, נטען, המבקש נשפט על בסיס כל העובדות בכתב האישום המתוקן, לרבות עובדות שבהן לא הודה. בפרט נטען כי הקביעה שלפיה אחת הסיבות לכישלון תכניתם של המבקש ומוסלח הייתה אי-השגת המכונית - עומדת בסתירה להודאה המסוייגת, שלפיה המבקש פעל להתרחק ממוסלח החל מיום 10.12.2022. בהקשר זה מפנה המבקש לקביעה בפסק הדין, אשר התבססה על עובדות כתב האישום המתוקן, ולפיה "באמצע חודש דצמבר, השניים פעלו בצוותא חדא, לאיתור ולרכישת מכונית [...] (בפסקה 5 לפסק הדין); לטענת המבקש, קביעה זו סותרת אף היא את ההודאה המסוייגת, ולא ניתן היה לבסס עליה את הרשעתו. המבקש סבור אפוא כי בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה וקשה "ולפיה הודאה מסוייגת שווה הודאה גמורה בכל עובדות כתב האישום, וכך למעשה ההסתייגות נעדרת כל משמעות" (בפסקה 16 לבקשה לדיון נוסף).

6. לאחר עיון בטענות המבקש, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, משעניינו אינו בא בגדר המקרים החריגים והנדירים המצדיקים דיון נוסף.

בהתאם לסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ניתן להורות על קיומו של דיון נוסף במצב שבו "ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון" עומדת בסתירה להלכה קודמת, או שחשיבותה, קשיותה או חידושה של ההלכה מצדיקות עריכת דיון נוסף בה. הוזה אומר, הליך הדיון הנוסף נועד להלכות חדשות שנקבעות בבית משפט זה. בהתאם, נפסק כי אין מקום לקיום דיון נוסף בסוגיות שלא נדונו בפסק הדין ושממילא לא נקבעה לגביהן הלכה (ראו, מני רבים: דנ"פ 3009/22 כהן נ' היועצת המשפטית לממשלה, פסקה 12 (30.6.2022); דנ"פ 5212/19 גבר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.11.2019); דנ"פ 6688/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (11.11.2019)). ודוק: ההחלטה לקיים דיון נוסף בדנ"פ 7491/19 נאור נ' חמדאן (החלטה מיום 27.4.2020) - שעליה מסתמך המבקש בבקשתו - לא שינתה את הדין המצוי בהקשר זה. כפי שהובהר בפסיקה גם לאחר מתן ההחלטה האמורה: "דיון נוסף לא נועד לברר לראשונה סוגיות שלא נדונו בפסק הדין נושא הבקשה" (דנ"פ 1266/23 גואטה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.3.2023)).

המקרה שלפנינו אינו מצדיק סטייה מכלל עקבי וברור זה.

7. פסק הדין מושא הבקשה מבוסס על יישום הוראות הדין בנסיבותיו הפרטניות של המקרה. כפי שמציין המבקש בעצמו, פסק הדין לא כלל דיון בסוגיות הקשורות ב"הודאה מסוייגת"; משכך, לא נקבעה הלכה חדשה כלשהי בנושא זה, לא כל שכן הלכה העומדת באמות המידה המחמירות לקיום

דיון נוסף. השגותיו של המבקש מצויות אפוא במישור היישומי, ועניין בטענה כי בית משפט זה שגה בכך שהתעלם מדברי בא-כוחו בדיון בבית משפט קמא מיום 15.7.2024, וכי לקיחת הדברים בחשבון הייתה אמורה להשפיע על התשתית ששימשה בסיס להרשעתו. אולם, אלו הן השגות ערעוריות על תוצאת פסק הדין ונימוקיו, ובפסיקה הובהר כי טענות מעין אלו אינן מקימות כשלעצמן הצדקה לקיום דיון נוסף (ראו למשל: דנ"פ 66505-09-24 חורי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 והאסמכתאות שם ((27.9.2024)).

זאת ועוד: כעולה מן האמור בפסק הדין, דומה כי הסכמת הצדדים באשר לנתק שבין המבקש למוסלח ממילא לא הייתה אמורה להשפיע על הכרעת הדין בעניינו של המבקש. זאת, נוכח קביעת השופט אלרון כי הסכמה זו "נכתבה ביחס לטיעונים לעונש, ולא ביחס להתרחשות העובדתית כפי שסוכמה בכתב האישום המתוקן" (בפסקה 13 לפסק הדין). השגות המבקש על קביעה זו לגופה, אף הן אינן מצדיקות עריכת דיון נוסף בפסק הדין.

הבקשה לקיום דיון נוסף נדחית אפוא.

ניתנה היום, ז' חשוון תשפ"ו (29 אוקטובר 2025).

יצחק עמית
נשיא